

Fimmtudaginn 12. desember 1996.

Nr. 243/1996.

Reykjavíkurborg

(Hjörleifur B. Kvaran hrl.)

gegn

Sólveigu M. Óskarsdóttur

(Gestur Jónsson hrl.)

Slysatrygging. Opinberir starfsmenn.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Garðar Gíslason, Gunnlaugur Claessen og Markús Sigurbjörnsson.

Áfrýjandi skaut málinu til Hæstaréttar með stefnu 21. júní 1996 og krefst þess aðallega, að sér verði aðeins gert að greiða stefndu 950.250 krónur með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá 17. september 1994 til greiðsludags og að stefnda verði dæmd til að greiða sér málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti. Til vara krefst áfrýjandi þess, að krafa stefndu verði lækkuð og sér dæmdur málskostnaður í héraði og fyrir Hæstarétti, en til þrautavara, að málskostnaður á báðum dómstigum falli niður.

Stefnda krefst aðallega, að héraðsdómur verði staðfestur með þeirri breytingu, að vextir af tildæmdri fjárhæð, 2.850.750 krónum, verði 0,5% ársvextir frá 26. apríl 1994 til 17. september sama ár, en frá þeim degi dráttarvextir samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987. Til vara krefst stefnda þess, að áfrýjandi verði dæmdur til að greiða sér 1.900.500 krónur, en til þrautavara 950.250 krónur, með vöxtum, eins og greinir í aðalkröfu. Í öllum tilvikum krefst stefnda málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

Fyrir Hæstarétti kom fram, að undir rekstri málsins í héraði hefði vaxtakröfu stefndu verið breytt vegna misritunar á þann veg, að krafist hefði verið dráttarvaxta frá 17. september 1995, en vaxta samkvæmt 7. gr. vaxtalaga frá 26. apríl 1994 til þess dags. Lýsti áfrýjandi yfir, að hann samþykkti, að stefnda breytti kröfu sinni þannig, að dráttarvaxta væri krafist frá 17. september 1994, eins og gert var í héraðsdómsstefnu, þótt hún hafi ekki gagnáfrýjað héraðsdómi.

Eins og nánar greinir í héraðsdómi, krefst stefnda greiðslu úr hendi áfrýjanda samkvæmt reglum hans um slysatryggingu starfsmanna sinna vegna varanlegrar örorku, sem hún hlaut í slysi við

vinnu í þjónustu hans 26. apríl 1991. Málsaðilar eru sammála um, að leggja eigi til grundvallar þá niðurstöðu dómkvaddra matsmanna, að varanleg örorka stefndu sé í heild 100%, en kunni að minnka í 50% á síðari stigum. Stafi 20% varanleg örorka af vinnuslysinu, sem hér um ræðir, en örorkan að öðru leyti af sjúkdómum, sem stefnda hafi átt við að etja frá því fyrir slysið. Deila aðila stendur hins vegar einkum um, hvernig reikna eigi slysaftryggingarbætur handa stefndu samkvæmt fyrrnefndum reglum, þar sem ráðgert er, að örorkustig upp í 25 hafi einfalt vægi, örorkustig á bilinu frá 26 til 50 tvöfalt vægi, en örorkustig frá því marki þrefalt. Aðalkrafa stefndu er reist á því, að öll varanleg örorka hennar vegna umrædds vinnuslyss eigi að falla í efsta flokkinn í ljósi heildarörorkunnar, þegar mat dómkvaddra manna fór fram. Varakrafa stefndu er miðuð við þá tilgátu matsmanna, að frambúðarörorka hennar kunni að verða 50%, en hún telur, að varanleg örorka vegna slyssins falli þá öll innan þeirra marka, að hvert örorkustig verði talið tvöfalt samkvæmt áðurnefndum ákvæðum í reglum áfrýjanda. Þrautavarakrafa stefndu, sem er sama efnis og aðalkrafa áfrýjanda, er byggð á því, að öll varanleg örorka stefndu vegna slyssins verði talin svokölluð frumörorka, og hafi þá hvert stig einfalt vægi.

Af orðalagi reglna áfrýjanda um slysaftryggingu starfsmanna sinna verður ekkert það ráðið, sem leyst getur úr ágreiningi aðila um framangreint efni. Til þess verður hins vegar að líta, að slysaftryggingin tekur til hóps manna. Áhætta þess, sem tryggir, er þar ekki metin sjálfstætt vegna aðstæðna hvers og eins, sem tryggður er. Eðli málsins samkvæmt er því ekki fært að fella á áfrýjanda áhættuna af því, að starfsmaður hans, sem verður fyrir slysi, búi við eldri meiðsl eða sjúkdóma, sem mynda meiri heildarörorku en slysið eitt út af fyrir sig. Samkvæmt þessu eru ekki efni til annars en telja stefndu eiga rétt til greiðslu úr hendi áfrýjanda, án þess að tekið sé tillit til örorku af fyrri sjúkdómum hennar. Verður því þrautavarakrafa stefndu tekin til greina.

Krafa stefndu um slysaftryggingarbætur féll fyrst í gjalddaga, þegar fjórtán dagar voru liðnir, frá því að hún lagði fyrir áfrýjanda gögn, sem hann þurfti til að meta greiðsluskyldu sína, sbr. 1. mgr. 24. gr. laga nr. 20/1954 um vaftryggingarsamninga. Eins og málið liggur fyrir, verður að telja slík gögn hafa verið lögð fyrir áfrýjanda

17. ágúst 1994. Ákvæði II. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 leiða ekki til réttar handa stefndu til vaxta úr hendi áfrýjanda fram að gjalddaga kröfunnar, en dráttarvextir verða dæmdir í samræmi við kröfu stefndu, svo sem nánar greinir í dómsorði.

Rétt þykir að dæma áfrýjanda til að greiða stefndu málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, sem ákveðinn er í einu lagi, eins og segir í dómsorði.

D ó m s o r ð :

Áfrýjandi, Reykjavíkurborg, greiði stefndu, Sólveigu M. Óskarsdóttur, 950.250 krónur með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá 17. september 1994 til greiðsludags og samtals 300.000 krónur í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Dómur Héraðsdóms Reykjavíkur 13. maí 1996.

I.

Mál þetta, sem dómtekið var 30. apríl 1996, er höfðað af Sólveigu M. Óskarsdóttur, Kjarrhólma 22, Kópavogi, með stefnu, birtri 22. september 1995, á hendur Ingibjörgu Sólrúnu Gísladóttur borgarstjóra, Hagamel 27, Reykjavík, f. h. Reykjavíkurborgar.

Endanlegar dómkröfur stefnanda eru þær aðallega, að stefnda verði dæmd til að greiða stefnanda 2.850.750 kr. auk vaxta skv. 7. gr. I. nr. 25/1987 frá 26. 4. 1994 til 17. 9. 1995, en með dráttarvöxtum skv. III. kafla laga nr. 25/1987 frá þeim degi til greiðsludags og málskostnað skv. fram lögðum málskostnaðarreikningi.

Til vara gerir stefnandi þær kröfur, að stefnda verði dæmd til að greiða stefnanda 1.900.500 kr. auk vaxta skv. 7. gr. I. nr. 25/1987 frá 26. 4. 1994 til 17. 9. 1995, en með dráttarvöxtum skv. III. kafla laga nr. 25/1987 frá þeim degi til greiðsludags og málskostnað skv. fram lögðum málskostnaðarreikningi.

Til þrautavara gerir stefnandi þær kröfur, að stefnda verði dæmd til að greiða stefnanda 950.250 kr. auk vaxta skv. 7. gr. I. nr. 25/1987 frá 26. 4. 1994 til 17. 9. 1995, en með dráttarvöxtum skv. III. kafla laga nr. 25/1987 frá þeim degi til greiðsludags og málskostnað skv. mati dómsins.

Endanlegar dómkröfur stefndu eru þær aðallega, að stefnandi verði dæmd til að greiða stefndu 950.250 kr. með dráttarvöxtum skv. III. kafla laga nr. 25/1987 frá 17. september 1995 til greiðsludags og að stefnandi verði dæmd til að greiða stefndu málskostnað að mati dómara.

Til vara gerir stefnda þær kröfur, að kröfur stefnanda verði stórlega lækkaðar og stefndu verði tildæmdur málskostnaður að mati dómsins.

Til þrautavara gerir stefnda þær kröfur, að kröfur stefnanda verði stórlega lækkaðar og málskostnaður í því tilviki látinn falla niður.

II.

Málavextir.

Stefnandi er sjúkraliði og starfaði við Borgarspítalann í Reykjavík frá árinu 1982 til 26. apríl 1991, er hún varð fyrir slysi, þegar hún ásamt öðru starfsfólki á deild B 6 var að lyfta sjúklingi samkvæmt fyrirmælum læknis. Sjúklingurinn, sem verið var að lyfta, fékk krampaflög, sem leiddu til þess, að stefnandi, sem hélt um fætur sjúklingsins, fékk hnykk á bakið. Kveðst stefnandi við þetta hafa fengið sára verki í mjóbakið með leiðni fram í mjaðmir, vinstri nára og vinstri ganglim. Hefur stefnandi verið óvinnufær síðan. Tryggingayfirlæknir hefur metið varanlega örorku stefnanda eftir slysið 75%.

Fyrir liggur, að stefnandi hafði verið veil í baki allt frá árinu 1963, er hún fékk slæmt bakverkjast á meðgöngu. Fékk stefnandi aftur slæmt bakverkjast árið 1970, og enn var stefnandi slæm í baki árið 1974, og var þá reynd sprautumeðferð hjá heimilislækni. Stefnandi kveðst hafa haft stöðug bakþægindi frá árinu 1979, sem versnuðu til muna við ofangreint slys.

Á þeim tíma, sem atburðurinn varð, var stefnandi starfsmaður stefnda og félagsmaður í Starfsmannafélagi Reykjavíkurborgar og fékk greidd laun samkvæmt kjarasamningi félagsins og Reykjavíkurborgar. Með bréfi, dags. 17. ágúst 1994, var gerð sú krafa á hendur Reykjavíkurborg, að borgin greiddi stefnanda bætur vegna 75% varanlegrar örorku í samræmi við grein 7.1.3. í kjarasamningnum, sem fjallar um slysatryggingar. Gerði stefnandi kröfu um, að stefnda greiddi henni samkvæmt fyrrnefndri grein 3.895.500 kr. $\times$ 170,4/139,9 $\times$ 1,5, alls 7.117.154 kr.

Í grein 7.1.1. í kjarasamningi Reykjavíkurborgar og Starfsmannafélags Reykjavíkurborgar, sem í gildi var frá 1. febrúar 1990 til 31. ágúst 1991, segir svo: „Starfsmenn skulu slysatryggðir allan sólarhringinn fyrir dauða eða vegna varanlegrar örorku. Um trygginguna gilda mismunandi bótafjárhæðir og tryggingaskilmálar eftir því, hvort starfsmaður verður fyrir slysi í starfi eða utan starfs. Um skilmála trygginga þessara gilda sérstakar reglur, settar af Reykjavíkurborg.“

Í grein 7.1.3. segir síðan:

„Tryggingafjárhæðir vegna varanlegrar örorku eru:

Vegna slyss utan starfs	kr. 2.493.200
Vegna slyss í starfi	– 3.895.500

Bætur greiðast í hlutfalli við tryggingarfjárhæð, þó þannig, að hvert örorkustig frá 26-50% vegur tvöfalt og hvert örorkustig frá 51-100% vegur þrefalt.“

Í grein 7.1.4. segir svo: „Framangreindar tryggingarfjárhæðir miðast við vísitölu framfærslukostnaðar í janúar 1990, 139,9 stig. Við uppgjör bóta skal framreikna fjárhæðir miðað við þær breytingar, sem orðið hafa á vísitölu framfærslukostnaðar frá janúar 1990 til uppgjörsmánaðar bóta. Vísitölu-binding bóta takmarkast við þrjú ár frá slysdegi.“

Stefndi sendi málið trúnaðarlækni sínum, Helga Guðbergssyni, til umsagnar. Í umsögn læknisins, sem dagsett er 17. mars 1995, komst hann að þeirri niðurstöðu, að bakhnykkurinn hefði vissulega valdið skyndilegri heilsuhrörnun stefnanda, en væri ekki aðalorsök örorkunnar, heldur væri slitgikt í hrygg ein höfuðorsökin. Kvaðst læknirinn ekki hafa tekist á hendur að ákvarða nákvæmlega, hve mikinn hluta (í hundraðshlutum) áverkinn 26. apríl 1991 ætti í læknisfræðilegri örorku stefnanda, en taldi, að það væri varla yfir 10%. Að beiðni stefndu voru síðar dómkvaddir í Héraðsdómi Reykjavíkur læknarnir Jónas Hallgrímsson og Atli Þór Ólason til að meta varanlega læknisfræðilega örorku stefnanda vegna baksjúkdóms hennar og hvort rekja mætti örorku stefnanda að einhverju leyti til atviksins 26. apríl 1991, og ef svo væri, að hve miklu leyti í hundraðshlutum. Skiluðu hinir dómkvöddu matsmenn matsgerð, sem lögð var fram í dóminum 15. janúar 1996. Meta matsmenn varanlega örorku stefnanda 100% á matsdegi, en telja jafnframt líkur á, að hún kunni að minnka og nálgast síðar 50%. Álíta matsmenn, að 30% varanlegrar örorku stefnanda stafi af ástandi baks hennar, en þar af teljist 20% örorkunnar tengjast slysatburðinum 26. apríl 1991. Þá telja matsmenn, að slitbreytingar í baki hafi aukist, og geti þær valdið um 10% varanlegrar örorku, en 20% varanlega örorku telja þeir munu stafa af öðrum sjúkdómum en baksjúkdómum.

Undir rekstri málsins náðu aðilar samkomulagi um, að stefnandi hefði orðið fyrir bótaskyldu tjóni og að örorka hennar skyldi metin 20%, og jafnframt, að útreikningur bóta yrði byggður á 2. mgr. 10. gr. reglna Reykjavíkurborgar um slysatryggingar starfsmanna Reykjavíkurborgar vegna slysa í starfi. Enn fremur náðist samkomulag um, að útreikningi bóta vegna breytinga á vísitölu lyki í apríl 1994 og að krafan skyldi bera dráttarvexti frá 17. september 1995. Ágreiningur snýst því einungis um eftirtalin atriði: vægi örorkustigsins samkvæmt framangreindri reiknireglu, hvort fjárhæðin skuli bera vexti skv. 7. gr. vaxtalaga tímabilið 26. apríl 1994 til 17. september 1995, og um greiðslu málskostnaðar.

Í 2. tl. 10. gr. reglna um slysatryggingar starfsmanna Reykjavíkurborgar, sem samþykktar voru í borgarráði 5. júní 1990, segir svo:

„Bætur vegna varanlegrar örorku greiðast í hlutfalli við tryggingarfjárhæð, 3.353.000 kr., þó þannig, að hvert örorkustig frá 26-50% vegur tvöfalt og hvert örorkustig frá 51-100% vegur þrefalt. Bætur við 100% varanlega örorku verða því 7.544.300 kr. Um vísitölubindingu tryggingarfjárhæðarinnar gildir ákvæði 11. gr.“ Í 11. gr. segir síðan: „Tryggingarfjárhæðir skv. 9. og 10. gr. eru vísitölubundnar og miðast við vísitölu framfærslukostnaðar í apríl 1989, 119,9 stig. Við uppgjör bóta skal framreikna fjárhæðir miðað við þær breytingar, sem orðið hafa á breytingu framfærsluvísitölu framfærslukostnaðar frá apríl 1989 til uppgjörsmánaðar bóta. Vísitölubinding bóta varir þó aldrei lengur en í þrjú ár frá slysdegi.“

Málsástæður og lagarök stefnanda.

Stefnandi reisir bótakröfu sína í aðalsök á því, að hvert örorkustig hennar bætist þrefalt skv. reiknireglum 2. mgr. 10. gr. áðurgreindra reglna um slysstryggingar starfsmanna Reykjavíkurborgar, sbr. 7. gr. 1.3. í kjarasamningi Reykjavíkurborgar, þar sem 20% örorka stefnanda leggist ofan á eldri örorku og teljist því á bilinu 50-100%.

Varakrafa stefnanda er studd því, að örorkan bætist tvöfalt, og er þá miðað við, að hún leggist ofan á eldri örorku á bilinu 25-50%, en þrautavarakrafan er miðuð við, að 20% örorka stefnanda bætist sem frumörorka.

Stefnandi kveður afleiðingar slyssins hafa verið mun alvarlegri fyrir stefnanda, sem var veill í baki fyrir slysið, en ef um heilbrigðan einstakling hefði verið að ræða. Það sé grundvallarregla í skaðabótarétti, að tjónvaldur beri áhættuna af því, að tjónþoli sé veill fyrir og tjón verði því meira en almennt mætti ætla, að hlytist af gerðum tjónvalds.

Dráttarvaxta er krafist frá 17. september 1995 og er reist á III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987.

Kröfu um málskostnað styður stefnandi við 130. gr. l. nr. 90/1991.

Kröfu um virðisaukaskatt á málflutningsþóknun styður stefnandi við lög nr. 50/1980 og kveður nauðsynlegt að taka tillit til virðisaukaskatts við ákvörðun málskostnaðar, þar sem stefnanda sé skylt að greiða virðisaukaskatt af lögmannspjónustu.

Málsástæður og lagarök stefndu.

Stefnda miðar við útreikning Jóns G. Kristjánssonar, starfsmannastjóra Reykjavíkurborgar, en samkvæmt honum beri stefnanda bætur, samtals að fjárhæð 950.250 kr. Stefnda mótmælir vaxtakröfu stefnanda fyrir tímabilið 26. apríl 1994 til 17. september 1995. Kveður stefnandi fjárhæðina reiknaða þannig:

$3.353.000 \text{ kr. (örorkuviðmiðun)} \times 20\% \text{ (örorka)} \times 169,90 \text{ (framfærsluvísitala í apríl 1994)} / 119,90 \text{ (grunnvísitala örorkuviðmiðunar)}.$

Kveður stefnandi framangreindan útreikning miðast við 10. gr., sbr. 11. gr. reglna Reykjavíkurborgar um slysatryggingar starfsmanna, sem samþykktar voru í borgarráði 5. júní 1990.

Stefnda kveður kröfu um málskostnað stafa af því, að stefnandi hafi hafnað læknisfræðilegu örorkumati, eins og kveðið sé á um í reglum um slysatryggingar starfsmanna Reykjavíkurborgar, og að stefnda hafi verið reiðubúin til slíks mats og til viðræðna um lyktir máls þessa á grundvelli þess. Um þá kröfu sína, að málskostnaður verði látinn niður falla, vísar stefnda til þess, að hún hafi verið reiðubúin til viðræðna um lyktir máls þessa og talið dómsmál þetta ótímabært.

IV.

Forsendur og niðurstaða.

Í máli þessu er ágreiningslaust, að stefnandi hlaut 20% varanlega bótaskylda örorku vegna vinnuslyss, sem varð á Borgarspítalanum 26. apríl 1991, og enn fremur, að útreikningur bóta verði reistur á 2. mgr. 10. gr. reglna um slysatryggingar starfsmanna Reykjavíkurborgar vegna slysa í starfi. Ágreiningur í máli þessu snýst einvörðungu um vægi örorkustigs stefnanda, þ. e., hvernig beri að reikna bætur samkvæmt fyrrnefndri grein. Þá stendur ágreiningur um það, hvort fjárhæðin skuli bera vexti skv. 7. gr. vaxtalaga frá apríl 1994 til september 1995, og loks er ágreiningur um greiðslu málskostnaðar. Aðilar eru sammála um, að útreikningi bóta vegna breytinga á vísitölu ljúki í apríl 1994. Enn fremur er ágreiningslaust, að krafan beri dráttarvexti frá 17. september 1995.

Þær reiknireglur, sem fram eru settar í starfsreglum Reykjavíkurborgar um mismunandi útreikning bóta eftir örorkustigi, byggjast eftir því, sem best verður séð, á því, að því meiri sem örorkan er, þeim mun meira vægi hefur hvert örorkustig, hvað varðar heilsufarslegt og þá um leið fjárhagslegt tjón einstaklingsins, og bætist í samræmi við það.

Af gögnum málsins liggur fyrir, að eldri örorka stefnanda háði henni verulega í starfi, svo sem fjarvistayfirlit hennar sýnir. Hins vegar hefur sú örorka, sem hún hlaut við umdeilt slys, augljóslega haft úrslitaáhrif á það, að hún telst nú með öllu óvinnufær. Leggst sú örorka ofan á þá örorku, sem fyrir er, og fær þannig þyngra vægi um almennt heilsufar hennar og starfsgetu en ef um frumörorku væri að ræða, og sýnist það enda vera niðurstaða matsmanna.

Með því að bótagreiðslum er ætlað að bæta fjárhagslegt tjón einstaklings, sem slasast við vinnu, eru engin rök fyrir því að bæta örorku stefnanda sem um frumörorku væri að ræða, og verður sú niðurstaða enda ekki lesin úr ákvæðum fyrrnefndra starfsreglna Reykjavíkurborgar. Er ekki fallist á

þann skilning stefndu, að með því að bæta örorku stefnanda sem viðbótar-örorku sé verið að bæta eldri örorku, heldur er einungis með því tekið tillit til raunverulegs tjóns stefnanda vegna slyssins. Þykir verða að láta stefnanda njóta vafans, sé um óskýra framsetningu reiknireglanna að ræða.

Í matsgerð hinna dómkvöddu matsmanna, sem dagsett er 14. nóvember 1995, liðlega 4½ ári eftir slysið, kemur fram, að varanleg örorka stefnanda er 100%. Síðan segir í matsgerðinni: „... en matsmenn telja líklegt, að hún kynni (sic í matsgerð) að minnka og nálgast síðar 50%.“ 20% örorkunnar, telja matsmenn, að rekja megi til umrædds vinnuslyss á Borgarspítalanum. Þá telja matsmenn slitbreytingar í baki hafa aukist og geta valdið um 10% varanlegrar örorku, og 20% varanlega örorku, telja þeir, að aðrir sjúkdómar en baksjúkdómar „kynnu (sic í matsgerð) að geta valdið“.

Í reglum Reykjavíkurborgar er ákvæði, sem bindur hinn slasaða til að láta meta varanlega örorku eigi síðar en þremur árum eftir slys. Framan-greint örorkumat er dagsett, eins og fyrr segir, liðlega 4½ ári eftir slys. Af matsgerð verður ráðið, að matsmenn álíta, að sú örorka, sem þeir á mats-degi telja varanlega 100%, muni síðar breytast í 50% varanlega örorku, og virðist það mat þeirra vera reist á ágiskunum um eitthvað, sem „kynni“ að verða síðar meir. Má þannig lesa út úr matsgerðinni, að ekki hafi verið tímabært að gera endanlegt mat, þar sem ekki hafi verið unnt að meta með nokkurri vissu batahorfur stefnanda.

Aðilar hafa hins vegar sæst á, eins og að framan getur, að varanleg örorka stefnanda vegna slyssins sé 20%. Þar sem batahorfur stefnanda eru svo óljósar sem fram kemur í matsgerð, þykir stefnda verða að bera hallann af því, að ekki er unnt að ákvarða alla varanlega örorku stefnanda nánar en að framan greinir vegna þeirra þröngu tímamarka, sem sett eru í starfsreglum Reykjavíkurborgar, enda þótt einhver sveigjanleiki hafi verið sýndur með því að samþykkja, að mat færi fram, þótt liðið væri liðlega hálf tannað ár frá lokum þriggja ára tímabilsins. Með því að stefnda hefur ekki sýnt fram á, að öll varanleg örorka stefnanda sé önnur og minni en sú varanlega örorka, sem hún taldist hafa á matsdegi, verður sú örorka lögð til grundvallar. Er því ljóst, að varanleg örorka stefnanda vegna slyssins lendir á bilinu 51-100% í reiknireglum Reykjavíkurborgar.

Samkvæmt framansögðu ber að taka aðalkröfu stefnanda til greina. Andmælum stefndu við vaxtakröfu er hafnað.

Eftir þessum úrslitum ber að dæma stefndu til að greiða stefnanda málskostnað, sem þykir hæfilega ákveðinn 430.000,00 kr., og hefur þá ekki verið litið til virðisaukaskatts.

Sigríður Ólafsdóttir héraðsdómari kvað upp dóminn.

D ó m s o r ð:

Stefnda, Reykjavíkurborg, greiði stefnanda, Sólveigu M. Óskarsdóttur, Kjarrhólma 22, Kópavogi, 2.850.750 kr. auk vaxta skv. 7. gr. I. nr. 25/1987 frá 26. 4. 1994 til 17. 9. 1995, en með dráttarvöxtum skv. III. kafla laga nr. 25/1987 frá þeim degi til greiðsludags og 430.000 kr. í málskostnað.
